

Chương 1

Lucy trên cành cây

Lucy đang ngồi vắt vẻo trên cành cao nhất của cây và sẵn sàng chờ ngắm cảnh bình minh.

Đôi mắt to và long lanh của cô dõi theo vầng thái dương đang dần nhô lên từ đường chân trời. Không lâu nữa, mọi thứ sẽ trở về với màu sắc vốn có của chúng: bầu trời màu cam và xanh trũng sáo, dòng sông màu xanh lam và trắng, đồi núi, thung lũng và khoảng rừng mang đủ các sắc thái xanh lục, trong khi ở phía sau đó là bóng dáng màu tím nhạt của ngọn núi lửa lớn. Một góc của thế giới tràn ngập sự sống.

Những người khác vẫn đang say giấc nồng trên cành cây của mình.

Có người nằm ưỡn bụng thông chân. Cách đây vài tán lá lại đang có người nằm nghiêng trên cành cây, trong khi người trẻ nhất trong bầy thì cuộn mình giữa một nhánh cây.

Một vết cắn côn trùng nào đó hoặc một cơn ác mộng cũng đủ để làm họ giật nảy mình, rơi vào nanh vuốt của những kẻ săn mồi đang đợi sẵn dưới gốc cây. Dù vậy, họ vẫn ngủ ngon, liên tục ngáy to, giống như một dàn nhạc biểu diễn cùng một bản giao hưởng mỗi đêm:

– *Khò khò khò!*

Một cơn gió nhẹ vuốt ve Lucy, chạm khẽ vào lông tơ dọc theo hai bên hông, lưng và mặt. Cả cơ thể nhỏ bé của cô run rẩy.

Lucy chỉ cao hơn một mét nhưng cô biết khẳng định bản thân: sống được đến tuổi hai mươi là điều không hề dễ dàng chút nào... vào 3,5 triệu năm trước ở châu Phi, đặc biệt là đối với một cá thể *Australopithecuss*⁽¹⁾!

⁽¹⁾ Vượn người phương Nam.

Rừng rậm ẩn chứa vô vàn mối nguy hiểm, cần phải luôn cảnh giác để sống sót. Vì vậy cô sống theo bầy, ở trên cây, tránh xa nguy hiểm. Ở thế giới lơ lửng đó, cô ít khi xuống đất, nhưng ở dưới đất cô cũng đã học được cách nhìn xa ra ngoài rừng cây rậm rạp bằng cách đứng thẳng. Ở bên cạnh bầy an toàn hơn, và cũng thật dễ chịu khi dành cả ngày bắt chấy cho nhau. Nhưng càng ngày Lucy càng hay một mình hóng về phương xa. Như thể toàn bộ khung cảnh vô tận kia đang mời gọi cô xuống khỏi cây để chiêm ngưỡng, để tiếp xúc, để khám phá. Như thể thế giới đang mời gọi cô đi phiêu lưu.

Lucy ngắt một chiếc lá và trong lúc đang ăn sáng, cô bắt đầu nhìn chăm chú vào đôi bàn tay của mình. Một âm thanh thoát ra từ lồng ngực cô:

– *Ợ!*

Giống như tất cả những cư dân của cây vả, cô có khuôn mặt và đôi tay dài giống loài khỉ. Nhưng đôi chân của cô khác biệt: chúng mạnh mẽ và khỏe khoắn đến mức cho phép cô băng qua rừng một cách dễ dàng. Phải chăng điều đó cũng cho phép cô mạo hiểm hoặc thậm chí là sống trong rừng?

Vậy còn về phần đôi tay này! Nếu bị trượt khỏi một cành cây, những ngón tay dài và cong ấy liệu có thể chộp lấy cành khác một cách nhanh chóng không?

Cô lấy chiếc lá ra khỏi miệng, chỉ ăn một nửa rồi vứt xuống đất.

Cô có điểm chung gì với những người nhàn rỗi kia, những người dành cả ngày để đung đưa từ cành này sang cành khác, và nếu đói, họ lười biếng với lấy

trái cây và cuối cùng thì đặt lưng xuống bất cứ nơi nào có thể nằm? Rốt cuộc cô thuộc về đâu, mặt đất hay thế giới lơ lửng giữa những cành cây? Chỉ có một cách để tìm ra điều đó.

Lucy đứng thẳng lưng và lao mình vào khoảng không.

Mặt đất đang ngày càng gần và nguy hiểm hơn, chỉ còn vài mét nữa là chạm tới. Bây giờ hoặc không bao giờ: Lucy vươn cánh tay ra, mở lòng bàn tay và nắm lấy một cành cây. Cô đã làm được, nhưng cô lao xuống với tốc độ nhanh tới mức cô phải xoay quanh cành cây hai vòng để dừng lại. Quả là màn trình diễn của một vận động viên hoàn hảo.

Tuy nhiên cô vẫn chưa hài lòng lắm. Một cành cây lủng lẳng cách đó vài mét. Cô lấy hết sức bật mạnh và nhảy, nhưng đã không tóm được và ngã ục ịch xuống đất.

Một tràng cười vang lên khi cô rơi xuống. Cô ngược nhìn lên cao và thấy mọi người trên những cành cây. Họ đã tỉnh dậy đúng lúc để chứng kiến cảnh tượng này và giờ họ đang cười nhạo cô.

Cô đứng dậy và nhìn chăm chăm vào họ đến mức họ phải im thin thít. Dù sao, ngay bây giờ đây, cô đã đưa ra quyết định. Cô quyết định sẽ ra đi.

Thế là Lucy bắt đầu chuyến hành trình của mình, một chuyến hành trình kéo dài 3,5 triệu năm.

Một cuộc hành trình sẽ làm cho cô trở thành người phụ nữ đầu tiên trong lịch sử, người mẹ của toàn thể nhân loại.

Cô tiến vào rừng không theo một hướng cụ thể nào, tận hưởng hương vị của cuộc phiêu lưu và tự do.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng xào xạc của lá cây phía sau lưng. Lucy quay lại nhưng không thấy ai. Cô bèn nhắm mắt lại và hít căng lồng ngực. Hai lỗ mũi lớn của cô rất nhạy để nhận ra bất cứ loài động vật, cây cối hoặc thực vật nào trong bán kính rộng. Và giờ chúng đang đánh hơi thấy mùi nguy hiểm.

Lucy tiến sâu vào khu rừng rậm rạp, nơi dấu vết của cô sẽ dễ được xóa hơn. Nhưng sự hiện diện bí ẩn kia vẫn tiếp tục bám theo cô như một cái bóng. Đột nhiên, kẻ đi theo cô hét toáng lên:

– Hey hey!

Anh ấy cao hơn Lucy. Thành thật mà nói thì tất cả đàn ông đều cao hơn cô và cả phụ nữ cũng vậy. Anh ấy

có một cơ thể cường tráng nhưng phần còn lại của anh ấy cũng giống cô: cùng một làn da sẫm màu đầy lông, cùng có cái cằm vểnh ra, cái trán thấp và dô... và đôi

mắt to đang nhìn cô. Anh nhìn cô chăm chú. Anh không theo dõi để tấn công cô, mà để chinh phục cô.

– *Hey hey!* – Anh hét lớn hơn để thu hút sự chú ý của cô.

Lucy vẫn thờ ơ. Vậy là anh bắt đầu nhảy múa xung quanh cô, vung tay tiến đến gần hơn. Và vẫn tiếp tục nhìn cô.

Khi họ đối diện nhau, anh ngừng nhảy múa và vươn tay về phía cô. Lucy nắm lấy và cắn vào tay anh.

– *Au ui!* – Anh nói và rút phắt bàn tay bị thương lại.

Lucy tận dụng cú cắn bất ngờ để trốn lên một cái cây. Cô muốn ở một mình và tiếp tục hành trình mà không bị kẻ tán tỉnh làm phiền. Cô leo lên ngọn một cây keo cong queo. Khi leo đến chỗ tán cây rộng và phẳng, cô nhận ra mình đã đi xa khỏi cây và bầy của mình đến thế nào. Phía trước cô là Trảng cỏ trải rộng bao la. Phong cảnh ở đây khô cằn, cỏ thấp, cây cối ít và thưa thớt.

Nổi bật lên toàn bộ khung cảnh là ngọn núi lửa hình nón, giờ trở nên gần và đe dọa hơn nhiều.

Có thứ gì đó di chuyển giữa những chiếc lá nhỏ của cây keo. Lucy nhòai người ra xem: thì ra là một cái lưới khổng lồ màu xanh tím đang dút gọn cả một tán cây và ăn nó. Đó là lưới của một con hươu cao cổ, nhờ vào cái cổ dài mà nó có thể vươn tới những bông hoa và lá non trên những cành cây cao nhất.

Lucy chưa bao giờ thấy một con hươu cao cổ, cô leo xuống cây và lên vào giữa các chân của nó. Con hươu bận rộn vùi đầu vào đám lá, hoàn toàn không để ý đến cô. Ở xa hơn chút nữa, có những con hươu cao cổ khác, nhưng chúng có chiếc cổ ngắn hơn. Chúng gầy gò và buồn bã, có lẽ chúng đã biết và cam chịu trước sự tuyệt chủng sắp xảy ra.

Mặt Trời bắt đầu lặn xuống Trảng cỏ và bóng tối phủ lên những cành cây rậm rạp.

Phải làm gì đây? Có lẽ sẽ tốt hơn nếu quay lại đường cũ và tìm nơi trú ẩn trên cây và trước khi việc di chuyển trở nên quá nguy hiểm mà không biết trước được điều gì.

Nhưng ở nơi xa lạ này, cô không biết phải đi về đâu. Cô ngồi xuống đất và ôm đầu. Đột nhiên, cô cảm